

Η ΘΕΩΡΙΑ που κάποτε ισχυριζόταν ότι η Αυστραλία είναι μια «τυχερή χώρα» για τον καθένα που τη διάλεγε σαν τόπο μόνιμης διαμονής του, πρέπει να ξεχαστεί το συντομότερο δυνατό. Το έχουμε τονίσει πολλές φορές από τούτη εδώ τη στήλη, το ξαναλέμε άλλη μια. Σύμφωνα με πρόσφατη στατιστική αξιήθηκαν οι συνάνθρωποί μας που καταφεύγουν σε φιλανθρωπικούς οργανισμούς για βοήθεια, πού; Στην πλουσιοδόλλαρη Αυστραλία. Ποτέ στη μικρή σχετικά ιστορική πορεία της Αυστραλίας, οι φιλάνθρωποι αυτής της χώρας δεν είχαν αντιμετωπίσει τόση ζήτηση στο περιεχόμενο της τσέπης τους, όση τώρα. Η παιδεία με επίσημο ή ανεπίσημο ένδυμα, γυμνή ή με προσωπείο, προσωπικά ή απρόσωπα, μέσα από το ταχυδρομείο ή στα κόκκινα φανάρια, είναι εκεί για να κάνει έκκληση στα φιλανθρωπικά μας αισθήματα. Όπου να σταθείς και να βρεθείς υπάρχουν άνθρωποι που ζητούν και άνθρωποι που δίνουν. Από τη μια οι μικροί και μεγάλοι φιλάνθρωποι, από την άλλη οι μικροί και μεγάλοι επαίτες. Η τάση δε της πολιτείας να πετά το μπαλάκι από το κυβερνητικό τερέν στο ιδιωτικό, έχει γίνει σχεδόν συνήθεια. Το «Lucky Country» ανήκει πλέον στα παραμύθια.

ΟΙ ΑΠΟΔΗΜΟΙ της πρώτης και δεύτερης μεταναστευτικής στρατιάς όταν θέλουν να πουν στα εγγόνια τους ένα παραμύθι για να αποκοιμηθούν τους λένε: Παιδιά μου στο κάτω

μέρος της Γης, μια φορά και έναν καιρό ήταν μια πολύ πλούσια χώρα που οι κάτοικοί της απολάμβαναν όλα τα αγαθά του Θεού. Ένας παράδεισος που τον έλεγαν Αυστραλία. Όλοι οι κάτοικοί της είχαν καθημερινή δουλειά, ικανοποιητικούς μισθούς, υψηλό βιοτικό επίπεδο, δικό τους σπίτι, κρατική περίθαλψη, δωρεάν παιδεία, αποταμιεύσεις στην τράπεζα, ψυχαγωγία και απόλυτη ελευθερία. Ήταν η εποχή που οι διευθυντές των τραπεζών σε δέχονταν με το χα-

χους και περιθωριακούς, σε κοινωνία πλούσιων και κοινωνία φτωχών. Ήταν όλοι ίσοι.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ σωστός ήταν εκείνη η χώρα που την έλεγαν Αυστραλία. Η φήμη εκείνου του επίγειου παράδεισου ξαπλώθηκε σε ολόκληρη τη Γη και μάγεψε εκατομμύρια δυστυχισμένους και κατατρεγμένους, για να εγκαταλείψουν τη φτωχή αγκαλιά των μανάδων τους και να πέσουν στην πλουσιοδόλλαρη αγκα-

νοιας, η ισότητα αντικαταστάθηκε με την ανισότητα, η ευημερία με τη δυστυχία, η κοινωνική αλληλεγγύη με τον ατομικισμό, η κρατική περίθαλψη με την ιδιωτική εκμετάλλευση. Στις τράπεζες έχει εκλείψει το ενδιαφέρον για τους πελάτες τους. Βλέπουν πια τον πελάτη σαν δολλάρια και όχι σαν άνθρωπο. Όταν μάλιστα δεν έχει πολλές καταθέσεις και όχι τακτικές δόσοληψίες δεν τον θέλουν για πελάτη. Οι τράπεζες έγιναν σήμερα από υπηρέτες του πολίτη «αυστηροί» χρηματιστικοί οργανισμοί που αλοίμονό σου αν βρεθείς σε ανάγκη και πέσεις στα χέρια τους. Τα δε χρήματα που έχασαν από τους απατεώνες τα μαζεύουν από τα χαράτσια τα οποία επιβάλλουν στους τίμιους πελάτες τους. Οι τράπεζες έγιναν αδιάτακτες. Οι παλιές καλές μέρες παιδιά μου αυτής της χώρας που λέγεται Αυστραλία ανήκουν δυστυχώς στο παρελθόν και δεν ξαναγυρίζουν.

ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΙΤΕ είμαι νοσταλγός του παρελθόντος; Όχι! Αλλά νομίζω είναι και ορισμένα πράγματα, που τουλάχιστον με την Εργατική Κυβέρνηση, δεν θα έπρεπε να αλλάξουν. Όπως η μετεξέλιξη της Αυστραλίας από χώρα ισοκατανομής του πλούτου της μεταξύ των πολιτών της, σε οικονομική ολιγαρχία. Υπάρχει μια απάντηση, μια στρατηγική για τη χώρα λιγότερο μοιρολατρική; Φυσικά και υπάρχει. Εκείνο που δεν βλέπουμε ακόμη είναι τις δυνάμεις που θα αρθρώσουν αυτό το λόγο. Και ο νούν νοήτω...

Ένα Μύθο θα σας πω

μόγελο και ήξεραν όλους τους πελάτες με τα μικρά τους ονόματα. Παρέθεταν εκείνο τον καιρό και Χριστουγεννιάτικο πάρτυ οι τράπεζες και οι γνωριμίες των διευθυντών με τους πελάτες επιβεβλημένες. Ήταν μια αταξική κοινωνία όπου όλα τα μέλη της απολάμβαναν τα ίδια αγαθά και τις ίδιες ελευθερίες. Δεν χωρίζονταν σε πλούσιους και φτωχούς, σε έχοντες και μη έχοντες, σε προνομίου-

λιά της μητριάς. Έτσι για πολλά χρόνια χαιρόνταν όλοι τον οικονομικό και πολιτισμικό πλούτο της τυχερής εκείνης χώρας που την έλεγαν Αυστραλία. Κάποια κακή μοίρα όμως παιδιά μου έριξε μέσα σε αυτόν τον παράδεισο μαύρες γάτες καπιταλιστικές και γκριζόμαυρες σοσιαλιστικές που ρήμαξαν την παραμυθένια χώρα. Το κράτος του ισχυρού δολλαρίου αντικατέστησε το κράτος πρό-

Οι Έλληνες κροίσοι της Αυστραλίας

Η παγκόσμια οικονομική κρίση έπληξε και τους κροίσους της Αυστραλίας οι οποίοι, σύμφωνα με το οικονομικό περιοδικό BRW, έχασαν συνολικά πέρυσι 25 δισεκατομμύρια δολάρια.

Οι δισεκατομμυριούχοι της Αυστραλίας ανέρχονται τώρα στους 28, δέκα λιγότεροι από ότι πριν από ένα χρόνο. Ο Άντριου Φόρσετ, της μεταλλευτικής εταιρίας Fortescue Metals, έχασε επτά δισεκατομμύρια και από την πρώτη θέση βρέθηκε στην 8η, με 2,4 δισεκατομμύρια δολάρια.

Πλουσιότερος Αυστραλός είναι τώρα ο Άνθωνι Πρατ, γιος του μεγιστάνα Ρίτσαρντ Πρατ που πέθανε πρόσφατα, με 4,3 δισεκατομμύρια δολάρια, και δεύτερος ο πρόεδρος της Αυστραλιανής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας Φρανκ Λόι, με 4,2 δισεκατομμύρια δολάρια.

Πλουσιότερος Έλληνας της Αυστραλίας και ο μόνος δισεκατομμυριούχος είναι ο πρώην ιδιοκτήτης της Παναχαϊκής Κώστας Μακρής.

Σύμφωνα με τον ετήσιο κατάλογο των 200 πλουσιότερων Αυστραλών, τον οποίο δημοσιεύει το έγκυρο περιοδικό BRW, ο κ. Μακρής και ο γιος του, Ρος, συγκεντρώνουν μια περιουσία ύψους ενός δισεκατομμυρίου 70 εκατομμυρίων δολαρίων Αυστραλίας και βρίσκονται στην 256ή θέση των πλουσιότερων κατοίκων της χώρας.

Δηλαδή, ο κ. Μακρής παρά την κρίση, αύξησε την περιουσία του και βελτίωσε τη θέση του.

Ο Κώστας Μακρής και ο γιός του Ρος είναι οι μεγαλύτεροι ιδιοκτήτες ακινήτων στη Νότιο Αυστραλία και όχι μόνο. Υπολογίζεται ότι για να συγκεντρώσει ένας εργαζόμενος τα χρήματα του κ. Μακρής με μέσο μισθό 1000 δολαρίων την εβδομάδα, θα πρέπει να ερ-

γάζεται 200 χρόνια.

Ο ομογενής επιχειρηματίας μετανάστευσε στην Αυστραλία το 1963. Δούλεψε αρχικά στα χυτήρια και αργότερα αγόρασε μια αλυσίδα μαγαζιών Fast Food, μεταπηδώντας στη συνέχεια στον κλάδο των ακινήτων. Το πρώτο εμπορικό κέντρο το αγόρασε με τις εισπράξεις από την πώληση των μαγαζιών Fast Food στη δεκαετία του 1980.

Σήμερα έχει πολλά εμπορικά κέντρα, το Optus House στην Αδελαΐδα και το Bonnyridge Plaza στα περίχωρα του Σίδνεϊ, ενώ έχει και επιχειρήσεις στην Ελλάδα, όπου συχνά χαιρέται τη θάλασσα με το πανάκριβο γιοστ του Ouzo Palace.

Ο Ρος Μακρής άρχισε να εργάζεται με τον πατέρα του το 1987 και ίδρυσε την εταιρία Precision Investment Corporation το 1995 σαν δικό του όχημα επενδύσεων.

Το πρώτο του ακίνητο ήταν ένα εμπορικό κέντρο που απέκτησε από τον πατέρα του. Εξακολουθεί να εργάζεται μαζί με τον πατέρα του στα κεντρικά γραφεία της εταιρίας τους, αλλά διατηρούν χωριστές επιχειρήσεις. Τα σχέδια τους είναι τώρα η ανάπτυξη των εμπορικών τους κέντρων, για να αυξήσουν το ωφέλιμο εμβαδόν τους. Μακρόχρονα θα στραφούν και σε άλλες πολιτείες.

Στη δεύτερη θέση των πλουσιότερων ομογενών και στην 75η θέση της γενικής κατάταξης βρίσκεται ο Κέρι Χαρμάνης με 500 εκατομμύρια δολάρια (έναντι 520 εκατομ. δολ. που είχε πέρυσι).

Πρόπερι η εταιρία του αγοράστηκε από την Xstrata και ο κ. Χαρμάνης αποκόμισε ένα ικανοποιητικότατο κέρδος. Όπως αναφέρουν οικονομικοί αναλυτές, ο κ. Χαρμάνης στάθηκε τυχερός που πούλησε έγκαιρα την εταιρία του.

Ο κ. Χαρμάνης έχει μια συμβουλή για όλους που θέλουν να πετύχουν. «Να αφιερώνουν, τουλάχιστον,

δέκα λεπτά κάθε μέρα “για ήσυχο προσωπικό διαλογισμό”.

Στην 3η θέση είναι η οικογένεια Πασπάλη, γνωστή σε όλο τον κόσμο για την καλλιέργεια μαργαριταριών. Η περιουσία της επιχείρησης ανέρχεται στα 536 εκατομμύρια δολάρια (620 εκατ. δολάρια πέρυσι). Η οικογένεια Πασπάλη κυριαρχεί στον κλάδο καλλιέργειας μαργαριταριών της Αυστραλίας που πωλούνται με τη φίρμα South Sea. Ο διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας κ. Νικ Πασπάλης χρησιμοποίησε επαναστατικές μεθόδους καλλιέργειας, που έδωσαν άριστα αποτελέσματα. Παρά την κρίση στο κλάδο τα τελευταία δύο χρόνια, τα μαργαριτάρια παραγωγής Πασπάλη εξακολουθούν να κυριαρχούν στη διεθνή αγορά, αφού περισσότερο από το 90% της παραγωγής εξάγεται. Η οικογένεια έχει επίσης μια τοπική αεροπορική επιχείρηση με 21 αεροσκάφη, ένα στόλο 120 αλιευτικών σκαφών και ακίνητα στο Σίδνεϊ και στο Ντάργουϊν.

Ακολουθεί η οικογένεια Σταμούλη που ίδρυσε ο Σπύρος Σταμούλης, με επικεφαλής τώρα τον γιο του Χάρι Σταμούλη. Η περιουσία ανέρχεται στα 389 εκατομμύρια δολάρια από 411 εκατομμύρια που ήταν πέρυσι.

Στην 5η θέση βρίσκεται ο Θόδωρος Καρούδης, του οποίου η περιουσία ανέρχεται στα 356 εκατομμύρια δολάρια (338 εκατομμύρια πέρυσι), που διαθέτει καταστήματα λιανικής πώλησης ποτών. Η αύξηση οφείλεται κυρίως από τις επενδύσεις στα ακίνητα.

Στην 6η θέση των ομογενών κροίσων και στην 135η θέση της γενικής κατάταξης βρέθηκε ο Γιώργος Κούκης με περιουσία 270 εκατομμυρίων δολαρίων (289 εκατομμύρια πέρυσι). Ο κ. Κούκης, που γεννήθηκε στη Χαλκίδα και μεγάλωσε στην Αυστραλία, είναι ιδιοκτήτης τεχνολογικής εταιρίας με έδρα την Ελβετία. Βασικός μέτοχος της εισηγμένης στο Χρηματιστήριο της Ζυρίχης εταιρίας “Temenos”, κ. Γιώργος Κούκης είναι, σύμφωνα με το έγκυρο ελβετικό οικονομικό περιοδικό “Bilanz”, ο πέμπτος πλουσιότερος Έλληνας της Ελβετίας. Η περιουσία του αγγίζει τα 200 εκατ. ελβετικά.

Απόψεις

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά

